

א. לא. לפי שאינו דומה למכירה, כי עדיין שם הבעלים על הקרבן. (ודוקא בקדשי מזבח, אבל קדשי בדיק הבית, הרי הם כמכירה – תוס').
 ב. לת"ק – פטור, שהתמעט מ'גונב מבית האיש' – ולא מבית הקדש. ולר' שמעון – בקדשים שחייב באחריותו, חייב. ודוקא בששחט תמימין בפנים (ונשפך הדם, או ששחט שלא לשמן – שלא חורה קרן לבעלים), או בעל מום בחוץ, ששחיטה ראויה היא.

ק"ז. א. הבא שתי נפקותות מהכלל 'כל העומד ליזרק כזרוק דמי'.
 ב. הבא שתי נפקותות מהכלל 'כל העומד ליפדות כפדוי דמי'. (עו: עז)

א. השוחט קדשים תמימין בפנים, אפילו קודם זריקה ואפילו נשפך הדם ולא נזרק – נחשבת השחיטה ל'שחיטה ראויה' כיון שהעומד להזרק – כזרוק דמי; בשר נותר שהיה זמן שהיה נראה לזריקה, ירדה עליו תורת 'אוכל' ומטמא טומאת אוכלין, אע"פ שאסור בהנאה, הואיל והיה עומד ליזרק ולהיות מותר באכילה.
 ב. השוחט קדשים בעלי מומין (שקדם מומן להקדשן – רש"י) נחשבת השחיטה 'שחיטה ראויה' הגם שלא נפרד והותרו בפועל, היות וראויים ליפדות; פרה אדומה מטמא טומאת אוכלין, אפילו לא נפדית אלא היתה לה שעת הכושר להיפדות, הרי היא כאילו נפדתה וראויה לאכילה.

ק"ח. האם יש חיובי דו"ה במקרים הבאים:

- א. בהמת כלאים מתיש וכבשה.
- ב. הטובח בהמה טריפה.
- ג. המוכר בהמת טריפה.
- ד. טובח קדשים תמימין בפנים.
- ה. מוכר קדשים תמימין. (עו: עז)

א. חייב.
 ב. תלוי במחלוקת התנאים האם 'שחיטה שאינה ראויה' שמה שחיטה או לא.
 ג. מח' ר' יוחנן וריש לקיש האם לדעת ר"ש ששחיטה שא"ר לא שמה שחיטה – האם חייב על המכירה באופן שעל הטביחה פטור.
 ד. מחלוקת ר' יוחנן וריש לקיש. (ודוקא כששחט שלא לשם בעלים, או שחט לשמן אך נשפך הדם – כמבואר בגמרא לעיל).
 ה. אין המכירה חלה, ופטור.

ק"ט. א. מה דין כלאים (מעז וכבש) ו'נדמה' לענין מוקדשין, מעשר בהמה, בכור, פדיון פטר חמור, תשלומי ד' וה'?
 ב. בעל חיים שנולד עם סימני טומאה, ואמו ואביו טהורין – האם הוא מותר באכילה, ומה דין בנו שנולד לו מבהמה טהורה? (עו: עז)

א. כלאים ונדמה פסולין לקרבנות, וכן לענין מעשר בהמה, וכן לענין בכור – אינו קדוש.
 לענין פטר חמור – אי אפשר לפדות בכלאים, ורבי אליעזר מתיר. (ו'נדמה' – לכו"ע לא התמעט כאן).
 תשלומי ד' וה' – חייבים ('או' – לרבות).
 ב. 'קלוט' (= שפרסותיו קלוטות, והוא סימן טומאה) שנולד מן הטהור וגם אביו ממין טהור – מחלוקת רבי שמעון ורבי יהושע אם מותר באכילה. אולם בנו אסור לכולי עלמא. (רבי יהושע נפקא ליה מ'כבשים', ולרבי שמעון, אליבא דרבא – מ'שה').